

lase su soetab arwast kassoandja pu! Sellepärrast ei tohhi imeksigi panna, et teie sõnadest miino lellele ni wäbhe rõemo tõuseb. Olleks ta mehhike isse siin ja lubba teimal kui teil, kuüninga armo paistel kassolad soendada, ei teie siis mitte ei julgeks ni wahwa suga wallekaebamisi kuüninga lõrwa tõsta, egga miino lelle ni arwalikkult laita, ehk sähherdusi wänu pool uñuustuse läinud juttusi uest ülesligutada. Misk siis sedda alles ei tunništa, mis isse Reinowadderile kurja ollete teinud? Oho, Läne-issand! kas enda silmas palgi teie ei näe? Wai kas mõtlete, et miina ja mitto muud siin seiswad issandad eniam sedda aega ei peaks mäl- lestama mil Reinowadderiga isse sõbrust piddasite, ja kus mo lel üksford teie läbbi pakkasel talwel raskeid waewa kannatades pea aego surma olleks leidnud? Kas ehk ollete teina luggu opis ärra uñustanud? — Kannatage nattufe, ma tahhan teie nõdraks läinud mällestusele appi tulla! — Üksford juhtus üks tallo- mees rannast tulles kalla formaga hundile wästo ja magguis wärske kalla ais kuttistat ni kangeist meie Kriimsilm-issanda sögi-isso, et ta pea aego imo pär- rast kassoka olleks müinud. Agga kassokas olli issan- dal kallis ja kallaostmise ind pudus taskus. Mil kombel nüüd kalso kätte sada? Kui nõnda mõttedega pä, ajjo weel waewas, juhtus ta loggemata miino lelliga kokko ja alkas melitamal keelil palluma, et lel teemale kalso murretsels. Reinowadder longes kui surnu teele mahha, kust kallamees möda piddi sõitma.

Se olli üks wahwa julguetük! Ehk Reinowadder kül teadis mis kimbutus sest wõis tulla, siiski ei mõttelnud ta sõbrale kasso püdes enese peale. Agga kuulge, mis kalli innaga ta sõbruse ja kallad piddi makama. Kui kallamees senna jõudis kus lel maas olli, wõttis ta kirwe koormalt ja tahtis Reinowad- derile päbhe löa. Wel näggi alikulmo lurides mis sündis, agga siiski ei liigutand ta liikmeid egga tõm- mand inge; mees piddas tedda surnuks, wõttis sab- bast linni ja wiiskis raipe koorma peale, ja mõtles eddasi minnes: kül loddo nülin nahha seljast. Rei- nowadder mõtles: mängi wõit on miino käes! ja pillutas aega wiitmata ree pealt kalso mahha. Kui arwas enda ja hundi tarbeks neid küllalte olemas, siis kargas ta koorma otsast ja pistis puñuma, et saaks wäna sõbraga kallist toitu jäggama. Wata imet, mis ta seal näggi? Hunt lüsis waod kolmed maad ree jälgil, noñis sallahabti kallad ärra ja ei jätnud sõbrale waewa palgaks middagi. Ta olli enast täis õgginud kui Jõulo-mauk ja kippus lõhkema; üks poolärranärritud ahwena pä ja kaks, kolm selgrodu ollid mo lellele järrel jänud; se olli ta julguse ja sõbra-truuse palk. Ehk kül mõni kaunis nädal sest aeast möda läinud, siiski saab mo südda weel pais- soma kui sedda pettust meele tuletan. Ma küsin teilt, suur kuüningas, kas äbbematamat ja nurjato- mat tööd Ma peal wõib olla? — Aga puhkage nattufe aega, ma tahhan teile weel übhe teise tükki